

Arrest

nr. 297 281 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKEMPE *loco* advocaat B. DE VOS, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 juni 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 juni 2021 om internationale bescherming. Op 21 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Je vader is Pashtoun en je moeder is Tadzjiekse. Je bent soennitische moslim. Je bent geboren in het jaar 1385 (gregoriaanse kalender: maart 2006 – maart 2007). Je bent afkomstig van het dorp Maskura in het district Alishang, provincie Laghman. Je ging op onregelmatige basis naar school, volgde les aan de moskee en hielp in de voedingswinkel van je vader in jullie dorp. Onder meer de arbaki deden inkopen in jullie winkel.

Op een dag kwam D(...), de mullah van de moskee waar jij les volgde, inkopen doen in jullie winkel. Hij zei dat hij je iets wou vertellen, maar zei dan dat hij het later zou vertellen. De volgende dag liet de mullah je na de les nog even blijven in de moskee. Hij zei dat hij je een geheim zou vertellen, met name dat hij je een emmer yoghurt zou geven en dat je deze yoghurt aan de arbaki moest verkopen in plaats van de yoghurt die jullie zelf maakten. Je zei dat je zoiets niet kon doen zonder toestemming van je vader. De mullah zei dat je verplicht was om het te doen; hij en een andere persoon die erbij stond sloegen en bedreigden jou met de dood. Je was bang en stemde in. Toen je huilend thuiskwam vroeg je moeder wat er aan de hand was. Hoewel de mullah jou gezegd had dat je het niet mocht doorvertellen, vertelde je aan je moeder wat er gebeurd was. Je moeder vertelde dit aan je vader, die op zijn beurt je neef F(...) belde, die commandant in de controlepost van de arbaki in je dorp was. F(...) kwam naar je huis en je vertelde hem wat de mullah gevraagd had. F(...) zei dat je aan de mullah moest zeggen dat je zou samenwerken en dat zij de rest zouden regelen en de betrokken personen zouden arresteren. Daarna ging je gedurende drie dagen niet naar de moskee. Toen de mullah opnieuw naar jullie winkel kwam zei je dat je zou samenwerken. De mullah zei dat hij de volgende dag iemand de yoghurt zou laten brengen. Je vertelde dit aan je vader en die gaf de informatie door aan F(...). De volgende dag bracht een onbekende persoon je een emmer yoghurt. Hij werd na afgifte van de yoghurt in de buurt van jullie winkel gearresteerd. Daarna vielen F(...) en zijn collega's het huis van de mullah aan. De mullah kwam hierbij om het leven en de vervanger van de mullah geraakte gewond. F(...) bedankte je vader voor de samenwerking, hij zei dat de gearresteerde personen talibs waren en dat de yoghurt vergiftigd was.

Een paar dagen na deze gebeurtenis vond je moeder een brief van de taliban. In de brief stond dat jij een spion was, dat jij overhandigd moest worden en dat jullie allemaal de doodstraf zouden krijgen in geval van weigering. Je vader liet jou dan niet meer buiten gaan. Een tot anderhalve week later was er 's nachts een ontploffing in jullie winkel. Je vader stuurde je daarna naar je maternale oom N(...) in het dorp Pachakhel. De volgende dag verliet je Afghanistan met behulp van een smokkelaar.

Toen je in Turkije was sprak je via de telefoon van de smokkelaar met je maternale oom. Hij vertelde dat je huis aangevallen was door de taliban, dat de vrouw van je oom en een neef van jou gestorven waren, een andere neef gewond en je vader vermist. Je oom drong aan dat je niet zou terugkeren omdat je riskeerde vermoord te worden. Toen je in Griekenland was sprak je nog eens met je oom via de smokkelaar. Na een reis van vier maanden kwam je aan in België op 4 juni 2021. Je deed een verzoek om internationale bescherming op 7 juni 2021. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

In een winkel in Ieper vertelde je aan een Afghaan genaamd A(...) B(...) dat je op zoek was naar je familie. Hij zei dat zijn vrienden in Afghanistan misschien konden helpen. Je gaf hem de naam van je maternale oom N(...), A(...) B(...) informeerde een vriend van hem in Afghanistan en die vond op zijn beurt jouw oom. Zo kwam je weer in contact met je oom.

Je oom vertelde dat je moeder, broer en zussen Afghanistan verlaten hebben en naar Iran vertrokken zijn. Je hebt geen verdere info over hen.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: een kopie van een dreigbrief van de taliban, drie foto's en een geheugenstick met twee videofragmenten en dezelfde foto's.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk

onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Met betrekking tot je gezondheidstoestand dient het volgende opgemerkt te worden. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf je geen melding van gezondheidsproblemen. Je legde geen medische attesten voor. Er werd jou gevraagd om het meteen te zeggen in geval er een probleem zou zijn tijdens het onderhoud (CGVS, p. 3). Vanaf aanvang van het asielrelaas hoestte je geregeld (CGVS, p. 14). De protection officer en voogd spoorden je aan voldoende te drinken (CGVS, p. 15). Na de laatste pauze, die aanving om 11:25 uur zei je dat je drie jassen aan had (CGVS, p. 15). De protection officer beaamde dat het koud was in het lokaal en vroeg hoe het met jou ging. Je verklaarde dat je die dag ziek was, maar dat je toch gekomen was. Er werd jou gevraagd of je in staat was om het onderhoud, dat bijna klaar was, verder te zetten, waarop je bevestigend antwoordde (CGVS, p. 15). Het onderhoud werd kort daarna om 11:52 uur afgerond. Gezien de goede kwaliteit van de interactie, het gebrek aan medisch attest en de late melding van je gezondheidsprobleem kan niet geconcludeerd worden dat jouw gezondheidstoestand je verhinderde om je motieven naar behoren uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van de door jou ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat jou niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop je jouw terugkeervrees baseert.

Zo acht het CGVS het vooreerst niet aannemelijk dat de mullah precies jou de opdracht gaf om vergiftigde voedingswaren aan de lokale arbaki te verkopen. Je verklaarde immers dat je neef F(...), de zoon van je vaders broer, commandant was van de controlepost van de arbaki in je dorp (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom de mullah dan toch aan jou de taak gaf om vergiftigde yoghurt te geven aan de arbaki, zei je dat de mullah in een ander dorp genaamd Chapara woonde en dat de mensen daar, en dus ook de mullah, niet op de hoogte waren van het feit dat je neef de commandant was (CGVS, p. 15). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat hij mullah was in de moskee van je eigen dorp. Bovendien blijkt uit je verklaringen dat het dorp Chapara in je eigen regio gelegen is, met name op 15 tot 30 minuten wandelen van jouw dorp (CGVS, p. 15). Gezien de mullah in jouw eigen dorp werkte en in jouw regio woonde en gezien het belang van familiebanden en tribale banden in rurale Afghaanse gemeenschappen, is het geenszins geloofwaardig dat de mullah niet op de hoogte was van jouw familieband met de arbakicommandant. Het is dan ook niet aannemelijk dat de mullah deze taak precies aan jou zou toevertrouwen, gezien het grote risico dat je je neef zou inlichten en/of de taak niet zou uitvoeren. Ook al wist je aanvankelijk niet dat de yoghurt vergiftigd was, was van bij het begin wel al duidelijk dat de opdracht die de mullah je gaf verdacht was, gezien hij en de andere persoon in de moskee zeiden dat het een geheim was, dat je er niet met anderen over mocht spreken en dat het je leven zou kosten als het niet deed (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat er in je dorp nog andere algemene voedingswinkels en een slagerij waren en dat de arbaki niet alle voedingswaren in de winkel van je vader kochten (CGVS, p. 7, 13). Als de taliban daadwerkelijk de intentie hadden om de arbaki door middel van vergiftigde voedingswaren te doden, is het aannemelijk dat ze een andere winkelier zonder familiebanden met de arbaki zouden uitkiezen. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd jouw weinig aannemelijke verklaringen niet vergoelijken.

Voorts overtuigen je verklaringen met betrekking tot de vermeende incidenten niet. Zo legde je geen enkel begin van bewijs van de ontploffing van jullie winkel neer (CGVS, p. 14). Nochtans rapporteerde je vader dit wel aan de autoriteiten, met name aan je neef, die arbakicommandant was, en verklaarde die dat ze

(de politie) de zaak zouden verderzetten (CGVS, p. 14). Het is dan ook opmerkelijk dat je familie je geen documenten met betrekking tot de ontploffing van jullie winkel bezorgde.

Ook je verklaringen en documenten met betrekking tot de aanval en brandstichting van de taliban op de drie huizen van jou en je familie overtuigen niet. Je legde een kort videofragment neer waarop deze aanval te zien zou zijn (CGVS, p. 5, 10). In dit fragment dat bekeken werd door het CGVS zijn een aantal gewapende mannen te zien die rondlopen op de binnenplaats van woningen die deels in brand staan en plunderen. In een ander door jou neergelegd videofragment zijn gewapende personen te zien die op een weg staan bij een woning. Er kan echter niet objectief vastgesteld worden dat deze fragmenten betrekking hebben op een aanval op jouw huis. Zo dient te worden opgemerkt dat aan privévideo's geen sluitende bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien is er niemand van jouw familie te zien op de beelden (CGVS, p. 10). Uit de vertaling van de videofragmenten blijkt voorts dat de gewapende personen in de eerste video verklaren dat ze in het huis van een zekere F(...) zijn (zie vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). In de tweede video worden geen namen vernoemd. Jij hebt echter geen familieleden met de naam F(...) vernoemd. Zo heet je vader A(...) M(...) (Verklaring DVZ, vraag 15 en CGVS, p. 7), heten de paternale ooms die bij jullie woonden S(...) M(...) K(...) en A(...) K(...) (CGVS, p. 8, 13) en je neef die bij de arbaki werkte F(...) (CGVS, p. 9). Geen van deze namen wordt vernoemd in de opnames. Dit is een sterke indicatie dat deze beelden niet gefilmd zijn in de woning van jouw familie. Je hebt vreemd genoeg ook geen idee hoe je maternale oom N(...) deze video in handen kreeg en je hebt hem niet gevraagd (CGVS, p. 10). Je maternale oom vertelde jou dat de taliban jullie huizen en gronden in beslag namen, maar gevraagd naar de huidige verblijfplaats van je twee paternale ooms, S(...) M(...) K(...) en A(...) K(...), die samen met jouw gezin in de desbetreffende huizen woonden, verklaarde je slechts dat ze er niet meer zijn en dat je niet weet waar ze nu verblijven (CGVS, p. 8, 14-15). Gezien je maternale oom jou wel informeerde over andere familieleden, zoals over de verdwijning van je vader, het vertrek van je moeder naar Iran, de dood van een neef en de echtgenote van je oom en de verwonding van een neef, is het opmerkelijk dat hij jou niets verteld zou hebben over deze ooms die samen met jullie woonden en met wie jullie een goede band hadden (CGVS, p. 8). Verder is het vreemd dat je niet weet of de echtgenote van je oom en je neef gedood werden bij de aanval op jullie huizen (CGVS, p. 13). Je maternale oom zou jou enkel gezegd hebben dat ze gestorven zijn en je hebt geen verdere informatie hierover gevraagd (CGVS, p. 13). Dat je zelfs geen verdere informatie vroeg aan je oom over de omstandigheden van de dood van de echtgenote van je oom en je neef roept verdere twijfels op met betrekking tot de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Je legde weliswaar twee foto's van deze overleden personen neer, maar er dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Sowieso kan niet objectief vastgesteld worden dat de afgebeelde personen jouw familieleden zijn, noch dat ze gedood zijn door de taliban omwille van de door jou beschreven problemen. Je verklaarde geen andere documenten te bezitten ter staving van de dood van je neef, de echtgenote van je oom en de verwonding van een andere neef (CGVS, p. 14).

Je verklaringen met betrekking tot je ouders zijn ook weinig overtuigend. Zo is het opmerkelijk dat je over je vaders verdwijning enkel weet te zeggen dat hij vermist geraakte in de periode dat de vrouw van je oom stierf, maar zoals reeds werd opgemerkt weet je niet of zij om het leven kwam bij de aanval op jullie huis (CGVS, p. 13). Je oom gaf jou geen verdere informatie over je vaders verdwijning (CGVS, p. 7-8, 13). Gezien je oom N(...) nog in je regio woont is kan verwacht worden dat hij je verdere informatie zou verschaffen. Over je moeder, zussen en broer weet je enkel dat ze naar Iran vertrokken zijn (CGVS, p. 5). Je weet niet wanneer ze naar Iran vertrokken en je oom zou geen contact hebben met hen (CGVS, p. 5, 8). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat een Afghaanse vrouw alleen met vijf kinderen naar Iran zou vertrekken zonder contactgegevens van haar familie mee te nemen of haar familie verder te informeren. Gezien je weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot je onwetendheid over je ouders huidige verblijfplaats en toestand en gezien de vaststelling dat je contact hebt met je oom N(...), die je hielp bij je vertrek en tijdens de internationale beschermingsprocedure, dient bovendien geconcludeerd te worden dat je in geval van terugkeer van Afghanistan kan terugvallen op een netwerk en niet als een alleenstaande minderjarige kan beschouwd worden.

Met betrekking tot je neef F(...) dient het volgende opgemerkt te worden. Je zei dat hij commandant was in de controlepost in je dorp en dat hij sinds lang bij de arbaki werkte, al wist je niet hoeveel jaar hij deze job uitoefende (CGVS, p. 9). Je legde geen documenten neer ter staving van zijn positie. Gevraagd naar F(...)'s huidige situatie of wat er met hem gebeurde na de machtsovername, zei je geen nieuws te hebben over hem, je maternale oom zou jou niets verteld hebben over F(...). (CGVS, p. 9). Jouw jonge leeftijd

kan je onwetendheid niet verschonen. Er dient immers gewezen te worden op het feit dat Pachakhel, het dorp van je maternale oom, op slechts 15 minuten wandelen van je eigen dorp ligt. Het is dan ook weinig aannemelijk dat je maternale oom niets zou gehoord hebben over het lot van de lokale arbakicommandant, je neef F(...), na de machtsovername en jou niet inlichtte hierover, zeker gezien de cruciale rol die F(...) speelt in jouw asielrelaas. Je onwetendheid over F(...) en het gebrek aan documenten ter staving van zijn profiel tasten de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder aan.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die je voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij jou niet het geval is. De foto's van je familieleden en de videofragmenten werden hierboven reeds besproken. Wat betreft de dreigbrief van de taliban moet opgemerkt worden dat het een kopie betreft, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Bovendien stemt de inhoud ervan niet volledig overeen met je verklaringen, zo zei je dat in de brief staat dat je ouders jou moeten overhandigen, terwijl uit de vertaling van de brief blijkt dat dit niet vermeld wordt, maar dat er in de brief aangegeven wordt dat jij gedood zal worden omdat je niet luisterde naar een eerdere bedreiging (CGVS, p. 10, 12 en toegevoegde vertaling). Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Aldus heb je niet aannemelijk gemaakt dat je relaas en je beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan je je evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat je in geval van een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige

schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in

zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse

overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de (materiële) motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel van zijn middel onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan hem de vluchtelingenstatus geweigerd wordt te weerleggen.

Waar de commissaris-generaal het vooreerst niet aannemelijk acht dat de moellah precies verzoeker de opdracht gaf om vergiftigde voedingswaren aan de lokale *arbaki* te verkopen, laat verzoeker het volgende gelden:

“Het zou volgens het CGVS onlogisch zijn om net aan de neef van een commandant van de arbaki te vragen vergiftigde voedingswaren te verkopen. Verzoeker heeft echter verklaard dat de arbaki heel wat inkopen bij hen kwamen doen wat voeding betreft. Enkel de dingen die zij niet verkochten werden door de arbaki bij andere voedingswinkels aangekocht.

Daaruit kan gesteld worden dat de arbaki voornamelijk bij de winkel van verzoeker zijn vader hun inkopen deden. Verzoeker gaf aan dat zij geen groenten kochten bij hen aangezien zij dat niet verkopen.

Vergiftigen van groenten is veel moeilijker dan het vergiftigen van yoghurt. Het lijkt dan ook logisch dat de mullah er voor koos om een makkelijk voedingsproduct te vergiftigen en daarbovenop op een plaats waarvan hij zeker wist dat er veel en vaak leden van de arbaki kwamen.

Of de mullah nu wist dat verzoeker zijn neef bij de arbaki werkte als commandant of niet, het feit blijft dat de mullah wist dat in de winkel van verzoeker zijn vader veel leden van de arbaki kwamen en dat aldus de perfecte winkel was om vergiftigde voedingswaren te verkopen.

Bovendien was verzoeker dan nog heel jong, ongeveer 13 jaar oud. De mullah gebruikte intimidatietechnieken om verzoeker te overtuigen. De mullah gaat er van uit dat er naar hem geluisterd wordt en dat verzoeker zijn mond niet zal voorbij praten als verzoeker en zijn familie met de dood bedreigd worden. Bovendien werd ook niet aan verzoeker uitgelegd dat de yoghurt vergiftigd was. De mullah ging ervan uit dat verzoeker als dertienjarige (ongeveer) geen verdere vragen zou stellen.

Het CGVS stelt dat verzoeker zou moeten geweten hebben dat er met de yoghurt iets aan de hand was. Hierbij wordt echter volledig voorbijgegaan aan de zeer jonge leeftijd van verzoeker. Verzoeker was amper ongeveer dertien jaar oud. Een leeftijd waarop nog niet met dezelfde scherpte en inzicht naar de feiten kan worden gekeken dan als volwassene. Verzoeker was het perfecte slachtoffer om het plan tot uitvoering te brengen.

Het CGVS stelt dat het verdacht zou zijn en onlogisch zou zijn om verzoeker bij de poging tot aanslag te betrekken, terwijl verzoeker wel integendeel het perfecte profiel hiervoor had, gelet op enerzijds zijn jonge leeftijd en anderzijds zijn toegang tot de winkel waar leden van de arbaki over de vloer kwamen.

De stelling van het CGVS kan dan ook onmogelijk worden gevolgd.”

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen enkel begin van bewijs van de ontploffing van de winkel van zijn vader neerlegde, stelt verzoeker als volgt:

“Volgens het CGVS zou verzoeker niet aannemelijk gemaakt hebben dat de winkel zou zijn ontploft. Het CGVS hekelt dat verzoeker daar geen bewijzen van kan voorleggen.

Verzoeker zou volgens het CGVS daarvan documenten moeten hebben omdat er aangifte is gedaan bij de arbaki en zij gezegd hebben de zaak verder op te volgen.

Het CGVS verliest uit het oog dat verzoeker is moeten vluchten met hulp van een smokkelaar, dat verzoeker slechts moeizaam via zijn oom in contact kon komen, en dat verder de familie van verzoeker is vermist (vader) of is moeten vluchten (moeder en broer en zussen)

Bovendien moet opgemerkt worden dat ook hun eigen huis is afgebrand waardoor zeer veel papieren verloren zijn gegaan, waaronder bijvoorbeeld ook de taskara van verzoeker.

Verzoeker wil hier bewijzen van voorleggen, maar kan dit niet wegens deze uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoeker heeft bovendien alle moeite gedaan om zo veel mogelijk bewijzen te verzamelen, verzoeker heeft al deze stukken voorgelegd. Zo werden diverse foto's overgemaakt, een film van de brand, een kopie van de dreigbrief, .. Het CGVS hekelt dat van 1 feit geen bewijs kan worden voorgelegd, terwijl van vele andere feiten wel de bewijzen voorliggen.”

Waar de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoekers verklaringen en documenten met betrekking tot de aanval en brandstichting van de taliban op de drie huizen van hem en zijn familie niet overtuigen, zet verzoeker het volgende uiteen:

“In de eerste video is te zien dat meerdere huizen in brand staan.

Na vertaling van de video wordt duidelijk dat er een naam genoemd wordt, namelijk F(...). Geen van de familieleden van verzoeker die hij genoemd heeft, dragen die naam.

Echter, er staan meerdere huizen in brand op de video, zoals meegedeeld door het CGVS. Er wordt echter maar één naam genoemd. Eén van die huizen zal bewoond worden door een F(...), maar over die andere huizen wordt niets gezegd en één huis daarvan is het ouderlijke huis van verzoeker.

Bovendien wordt door het CGVS opgemerkt dat verzoeker niet weet van waar zijn oom deze beelden haalt. Voor verzoeker is dat irrelevant. Hij was in paniek toen hij die beelden zag en besepte dat het voor zijn familie heel wrede tijden zijn in Afghanistan, want nu was ook hun thuis verloren gegaan in de brand. Het feit dat zijn huis in brand staat is voor verzoeker het belangrijkste om te weten. Verzoeker denkt er op zo'n moment niet aan om te vragen wie de beelden precies zou hebben gemaakt.

Bovendien zijn verzoeker zijn moeder, broer en zussen naar Iran gevlucht, net omdat de situatie voor hen onhoudbaar werd: zijn vader is vermist en na hun winkel is nu ook hun huis vernield. Zij hadden niet eens een dak meer boven hun hoofd en niemand die hen kan helpen.

Verzoeker weet niet of de vrouw van zijn oom en zijn neef gestorven zijn tijdens die brand of op een ander moment. Dat maakt voor verzoeker niets uit. Het was al een schok om te moeten verwerken dat twee van zijn familieleden overleden zijn in deze verschrikkelijke oorlog.

Daarnaast is ook zijn vader vermist. Verzoeker weet hier niet veel over. Zijn oom kan hem ook niet veel antwoorden geven, zowel omtrent het overlijden van zijn tante en neef als van de verdwijning van zijn vader. Als zijn oom niets weet, kan verzoeker die info dan ook niet meedelen. Verzoeker geeft eerlijk toe dat hij niet weet op welk moment zijn vader vermist is geraakt. Hij verzint niet een of ander verhaal of doet alsof hij het wel weet, maar vertelt de waarheid.

Er worden twee foto's voorgelegd van verzoeker zijn tante en neef die overleden zijn. Er kan geen bewijswaarde gehecht worden aan deze foto's omdat het privéfoto's zijn. Het is echter voor verzoeker onmogelijk om een paspoort of ander document ter staving voor te leggen.

Op de vraag waar zijn twee paternale ooms verblijven, kan verzoeker ook geen antwoord geven. Als zijn oom van niets weet, kan verzoeker dat ook niet meedelen. Verzoeker is daar eerlijk in en zegt dan ook dat hij niet weet waar zij nu verblijven."

Waar de commissaris-generaal verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn ouders ook weinig overtuigend acht, wijst verzoeker op het volgende:

"Over zijn vader kan verzoeker enkel zeggen dat hij vermist is geraakt ten tijde van het overlijden van zijn tante. Verzoeker weet echter ook niet wanneer zijn tante overleden is.

Hij heeft al deze informatie verkregen van zijn oom. Als zijn oom niets meer kan vertellen, dan kan verzoeker dat ook niet. Verzoeker heeft geen rechtstreeks contact meer met zijn ouders. Alles verloopt via verzoeker zijn oom. Verzoeker kan slechts vertellen wat hij weet.

Net dat verzoeker alles verklaart dat hij wel weet, en geen verklaringen aflegt waarover hij geen kennis heeft, siert verzoeker. Verzoeker blijft bij de kennis en waarheid, en vindt geen feiten uit.

Wat betreft zijn moeder, broer en zussen kan verzoeker vertellen dat zij Afghanistan ontvlucht zijn en naar Iran zijn vertrokken. Dat er niemand met hen nog contact heeft, is niet onverstaanbaar. Het land ontvluchten is heel gevaarlijk. Verzoeker weet dat het moeilijk is om in contact te blijven met familie.

Dat verzoeker nog steeds niets van zijn moeder, broer en zussen gehoord heeft, is dan ook niet ongewoon te noemen.

Bovendien wil verzoeker benadrukken dat hij geen thuis meer heeft in Afghanistan. Zijn vader is vermist, zijn moeder, broer en zussen zijn het land ontvlucht en van de verblijfplaatsen van zijn ooms en tantes is hij niet op de hoogte.

Bovendien is het niet omdat verzoeker veel contact heeft met zijn oom dat hij daar ook terecht zou kunnen. Dit is een assumptie die gemaakt wordt door het CGVS, maar deze is allerminst juist. Verzoeker kan niet bij zijn oom terecht, hij zou immers dan ook daar heel dat gezin een doelwit maken voor de wreedheden van de Taliban. Zijn oom kan en wil hem dan ook niet in huis nemen. Verzoeker zijn oom zou niet kunnen instaan voor zijn veiligheid, noch dat van zichzelf en zijn gezin."

Wat betreft zijn verklaringen met betrekking tot zijn neef F. stelt verzoeker als volgt:

"F(...) werkt als commandant bij de controlepost van de arbaki in het dorp waar verzoeker tot voor zijn vertrek uit Afghanistan woonde.

Tot op heden heeft verzoeker geen nieuws over zijn neef. Dit is ook niet ongewoon, daar F(...) deel uitmaakte van een van de meest gehate groepen door de Taliban. Als te veel bekend zou zijn waar hij is, kan de Taliban hem vinden en vermoorden.

Verzoeker kan bovendien geen documenten voorleggen met betrekking tot de functie van zijn neef. Dit is te verklaren door het feit dat verzoeker zijn oom geen contact meer heeft met zijn neef. Zijn neef is degene die papieren heeft om aan te tonen dat hij commandant was bij de arbaki. Het is echter onmogelijk voor verzoeker om die papieren te verkrijgen en voor te leggen."

Aangaande de door hem neergelegde documenten zet verzoeker tot slot het volgende uiteen:

“Naast de video van de brand in zijn huis en de foto’s van zijn tante en neef, is er ook een kopie van de dreigbrief van de taliban voorgelegd door verzoeker.

Er wordt in de brief niet letterlijk vermeld dat verzoeker door zijn ouders uitgeleverd moest worden aan de Taliban, maar verzoeker zal gedood worden omdat hij niet naar eerdere bedreigingen geluisterd heeft.

Deze bedreigingen betreffen de bedreigingen die de mullah in de moskee heeft geuit toen verzoeker weigerde een pot yoghurt te verkopen.

Verzoeker heeft gezegd dat er in de brief stond dat hij moest uitgeleverd worden. Dit is al enige tijd geleden en verzoeker zal zich dit misschien niet goed herinneren. Het belangrijkste blijft echter dat verzoeker met de dood bedreigd is geworden door de Taliban.

Het CGVS stelt bovendien dat er veel corruptie heerst in Afghanistan, namelijk dat er veel documenten worden nagemaakt en dat die vaak zelfs niet te onderscheiden zijn van de originelen. Zij stellen dus dat er geen enkel document nog betrouwbaar is dat uit Afghanistan komt. Zo is het voor verzoeker natuurlijk heel moeilijk om bewijzen te leveren. Er zal immers nooit enige waarde aan gegeven worden.

Verzoeker wil hiermee aantonen dat hij weldegelijk in levensgevaar was op het moment dat hij Afghanistan verliet en hij dat opnieuw zou zijn eens hij zou terugkeren naar Afghanistan.”

Verzoeker besluit de uiteenzetting van het eerste onderdeel van zijn middel als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

Verzoeker legt dus wel degelijk bewijs voor dat hij in levensgevaar verkeerd als hij terug zou keren naar Afghanistan. Minstens vormt dit een begin van bewijs, dat wordt aangevuld met gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens van de verklaringen door verzoeker.

Verzoeker heeft dan ook een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven met de stukken, heeft alle relevante elementen waarover hij op heden beschikte voorgelegd, de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, en hij heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, alsook is komen vast te staan dat verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Deze bewijselementen zijn niet incompatibel met de gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de samenhangende verklaringen die verzoeker reeds naar voren bracht blijkt dat deze vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd. Art. 48/7 Vreemdelingenwet bepaalt dat feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Hierboven werd reeds verduidelijkt welke vervolgingen en welke schade verzoeker nu reeds heeft moeten ondergaan, en dat die vervolging of ernstige schade zich in de toekomst zich redelijkerwijze opnieuw kan voordoen.

Het is dus niet zorgvuldig en redelijk van het CGVS om dit gegeven dat verzoeker aanbrengt af te doen als ongeloofwaardig.

▪ Het CGVS schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door met alle bovenstaande punten en argumenten geen rekening te houden bij zijn beslissing zoals uiteengezet.

▪ Het CGVS schendt het redelijkheidsbeginsel door geen redelijke argumentatie als normaal, zorgvuldig en behoorlijk bestuur te vormen bij zijn beslissing zoals uiteengezet.

▪ Minstens schaadt zij hiermee de (materiële) motiveringsplicht door deze punten niet te vermelden of beargumenteren in de bestreden beslissing.”

In een tweede onderdeel van zijn middel repliceert verzoeker als volgt op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde:

“Verzoeker vraagt bovendien ondergeschikt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het “reëel risico op ernstige schade” in zijn hoofde bij een gedwongen terugkeer.

De veiligheidssituatie van de plaats van herkomst van verzoeker, namelijk Afghanistan, is zeer problematisch. Dit vormt een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Artikel 48/4 Vreemdelingenwet voorziet het volgende:

«§ 1. (...)»

Verzoeker moet voor zijn leven vrezen aangezien de Taliban duidelijk weet heeft van de samenwerking tussen verzoeker en zijn familie en de arbaki. De arbaki worden als één van de grootste vijanden van de Taliban gezien (<https://www.afghanistan-analysts.org/en/reports/war-and-peace/enemy-number-one-how-the-taliban-deal-with-the-alp-and-uprising-groups/>). De arbaki zijn immers degene die optreden tegen de macht van de Taliban in Afghanistan. Een terugkeer zou onvermijdelijk de dood van verzoeker betekenen. Hij heeft immers samengespannen met de grootste vijand van de Taliban en dat zullen zij hem niet in dank afnemen.

Bovendien is de situatie in Afghanistan allerm minst positief te noemen. Afghanen zijn één van de grootste bevolkingsgroepen die op de vlucht is wegens conflict en mensenrechtenschendingen. De situatie is daar onvoorspelbaar. Er is geen enkele provincie nog veilig. (<https://www.unhcr.org/nl/2022/08/vijf-dingen-die-je-moet-weten-over-afghanistan/>)

Verzoeker maakt ervan gewag dat in geval van terugkeer naar Afghanistan hij een gegronde vrees heeft voor vervolging en/of het reële risico loopt op ernstige schade, met name dat hij zal worden gedood of ernstig verwond, geëxecuteerd, gefolterd of onmenselijk zal worden behandeld door de Taliban of onrechtmatig zal aangehouden worden door de Taliban, en/of het slachtoffer zal worden van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker loopt ook het risico terecht te komen in een klimaat van geweldplegingen en bedreigingen uitgaande van de Taliban.

Hierboven werden de gewichtige feitelijke elementen om aan te nemen dat er een reëel risico is op ernstige schade voor verzoeker reeds aangehaald. Daartoe kan opnieuw worden verwezen naar deze elementen.

Kortom zal verzoeker bij een dergelijke terugkeer haast noodzakelijkerwijze worden onderworpen aan de doding, verwonding, executie, of minstens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de samenhangende verklaringen die verzoeker reeds naar voren bracht bleek reeds dat deze vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd. Art. 48/7 Vreemdelingenwet bepaalt dat feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Hierboven werd reeds verduidelijkt welke vervolgingen en welke schade verzoeker nu reeds heeft moeten ondergaan, en dat die vervolging of ernstige schade zich in de toekomst zich redelijkerwijze opnieuw kan voordoen. Er kan opnieuw daarnaar worden verwezen.

Verzoeker heeft dan ook zoals gezegd een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven met de stukken die hem werden toegezonden door zijn oom langs moederszijde, heeft alle relevante elementen waarover hij op heden beschikte voorgelegd, de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, en hij heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, alsook is komen vast te staan dat verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

▪ Zoals hierboven ook al werd aangemerkt aangaande de vluchtelingenstatus, zijn er dus wel degelijk elementen voorhanden in hoofde van verzoeker die aanhaken bij de criteria van het statuut van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

▪ Er mag dan ook worden aangenomen dat een dergelijke reële vrees op ernstige schade boven het hoofd van verzoeker hangt.”

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 30 mei 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland onder verwijzing naar, behalve landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, de COI Query “Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022 en de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 als nieuwe elementen.

2.2.2. Op 18 september 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan en waarbij zij ter aanvulling van haar nota neergelegd op 30 mei 2023 verwijst naar het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. Ter terechtzitting van 25 september 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij in aanvulling op de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift volgende bijkomende stukken voegt:

- stuk 4: foto's van verzoekers oom, vader van F., die vermoord werd door de taliban;
- stuk 5: identiteitsdocument van de vermoorde oom;
- stuk 6: identiteitsdocument van F.;
- stuk 7: identiteitsdocument van verzoekers vader;
- stuk 8: foto's van de verwondingen van verzoekers vader.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Op een dag zou de moellah van de moskee waar verzoeker les volgde hem in de winkel van zijn vader, die voeding verkocht, gezegd hebben dat hij iets wou vertellen maar daarmee nog zou wachten. De volgende dag zou verzoeker na de les in de moskee door de moellah zijn tegengehouden en herinnerd aan het feit dat hij nog iets wou vertellen. De moellah zou gezegd hebben dat hij verzoeker een geheim wilde vertellen, met name dat hij verzoeker een emmer met yoghurt zou geven die hij vervolgens aan de *arbaki* moest verkopen die gewoonlijk in de winkel van zijn vader inkopen kwamen doen, en dit in plaats van de eigen yoghurt. Toen verzoeker protesteerde dat zij hun eigen yoghurt verkochten en hij zoiets niet kon doen zonder de toestemming van zijn vader, zou de moellah hem gezegd hebben dat hij verplicht was om het te doen nu hij dit geheim wist. Verzoeker zou door de moellah en een andere persoon die erbij stond geslagen zijn en met de dood bedreigd, waarop verzoeker uit vrees voor zijn leven zou hebben ingestemd. Toen verzoeker huilend thuiskwam, zou zijn moeder gevraagd hebben wat er aan de hand was. Hoewel de moellah hem dit verboden had, zou verzoeker haar toch het hele verhaal over de yoghurt hebben verteld. Vervolgens zou verzoekers moeder dit hebben verteld aan zijn vader, die op zijn beurt verzoekers neef F., die commandant was in de controlepost van de *arbaki* in verzoekers dorp, hiervan op de hoogte zou hebben gebracht. F. zou verzoeker opgedragen hebben de moellah te zeggen dat hij zou samenwerken en dat hij en zijn collega's de rest wel zouden regelen en de betrokken personen zouden arresteren. Toen de moellah drie dagen later naar de winkel kwam, zou verzoeker hem gezegd hebben dat hij wou helpen, waarop de moellah zou hebben aangegeven dat iemand de volgende dag de yoghurt zou brengen. Verzoeker zou deze informatie thuis hebben doorgegeven aan zijn vader, die op zijn beurt verzoekers neef F. zou hebben ingelicht. De volgende dag zou een onbekende persoon effectief een emmer yoghurt hebben afgegeven aan verzoeker in de winkel. Bij het verlaten van de winkel zou deze persoon gearresteerd zijn door F. en zijn collega's, die vervolgens naar het huis van de moellah zouden zijn getrokken, waar een gevecht zou zijn uitgebroken waarin de moellah zou zijn omgekomen en de vervanger van de moellah gewond zou zijn geraakt. Hierop zou F. verzoekers vader hebben opgebeld om hem te bedanken voor de samenwerking en bevestigd hebben dat de gearresteerde personen talibanleden waren en dat de yoghurt vergiftigd was. Enkele dagen later zou verzoekers moeder thuis een brief van de taliban hebben gevonden waarin stond dat verzoeker een spion was en dat iedereen de doodstraf zou krijgen indien zij weigerden verzoeker aan hen te overhandigen. Vervolgens zou verzoeker van zijn vader het huis niet meer mogen hebben verlaten. Een tot anderhalve week later zou er zich 's nachts een ontploffing hebben voorgedaan in de winkel, die op enkele minuten wandelen van verzoekers

huis gelegen was. Daarop zou verzoeker door zijn vader naar zijn maternale oom N. in het dorp Pachakhel zijn gestuurd. Daar zou verzoeker één nacht gebleven zijn alvorens met een smokkelaar zijn reis naar Europa aan te vatten. Verzoeker verklaart dat hij in Turkije via de telefoon van de smokkelaar contact had met zijn oom N., die hem zou hebben gezegd dat hij zou worden vermoord indien hij zou terugkeren naar Afghanistan aangezien zijn huis zou zijn aangevallen door de taliban, de vrouw van een paternale oom en een neef zouden gestorven zijn, een andere neef gewond zou zijn geraakt en verzoekers vader vermist zou zijn. Verzoeker zou daarop zijn reis hebben verdergezet en naar België zijn gekomen, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij gedood zal worden door de taliban.

In België zou verzoeker op gegeven moment weer in contact zijn kunnen komen met zijn oom N. in Afghanistan en van hem vernomen hebben dat zijn moeder, broer en zussen Afghanistan verlaten hebben en naar Iran vertrokken zijn. Meer informatie zou verzoeker toen niet van zijn oom hebben gekregen.

Op 1 januari 2023 zou verzoeker door zijn oom N. opnieuw zijn gecontacteerd met de melding dat hij ook uit Afghanistan is moeten vluchten omdat hij zou zijn lastiggevallen door de taliban, die zijn gronden zou hebben ingepalmd. Verzoekers oom zou eveneens naar Iran getrokken zijn en daar verzoekers moeder, broer en zussen hebben teruggevonden. Zij zouden daar allen samen op dezelfde plek verblijven, met name de wijk Bagheri in de provincie Fars.

Ter terechtzitting van 25 september 2023 geeft verzoeker aan dat zijn vader inmiddels boven water zou zijn gekomen en zich eveneens in Iran zou bevinden. Hij zou zijn mishandeld door de taliban. Een paternale oom van verzoeker, de vader van zijn neef F., zou door de taliban zijn vermoord. Verzoeker meent dat hij op heden helemaal niemand meer heeft bij wie hij terecht zou kunnen in Afghanistan.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure een kopie van een dreigbrief van de taliban, drie foto's van de vrouw van een oom en een neef en een geheugenstick met twee videofragmenten en dezelfde foto's neergelegd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten'). Ter terechtzitting legt verzoeker aanvullend enkele foto's neer van de oom die zou zijn vermoord door de taliban en van de verwondingen van zijn vader, alsook fotokopieën van de identiteitsdocumenten van zijn vermoorde oom, van zijn neef F. en van zijn vader (zie inventaris van de stukken neergelegd ter zitting).

Aangaande de neergelegde dreigbrief van de taliban moet in navolging van de commissaris-generaal worden opgemerkt dat het een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien stemt de inhoud ervan niet volledig overeen met verzoekers verklaringen, wat in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht: *“zo zei je dat in de brief staat dat je ouders jou moeten overhandigen, terwijl uit de vertaling van de brief blijkt dat dit niet vermeld wordt, maar dat er in de brief aangegeven wordt dat jij gedood zal worden omdat je niet luisterde naar een eerdere bedreiging (CGVS, p. 10, 12 en toegevoegde vertaling)”*. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat in de dreigbrief *“niet letterlijk vermeld”* wordt dat hij door zijn ouders moest uitgeleverd worden aan de taliban en licht toe dat de eerdere bedreiging waarvan sprake in deze brief betrekking heeft op de bedreiging die de moellah in de moskee zou hebben geuit toen verzoeker weigerde de pot met yoghurt te verkopen. Deze uitleg verklaart evenwel niet waarom de taliban er volgens verzoeker in de brief mee dreigden zijn familieleden om te brengen indien zij zouden weigeren hem aan hen te overhandigen, terwijl de brief enkel aan verzoeker blijkt te zijn gericht en hem informeert dat hij zal worden gedood omdat hij niet luisterde. Het argument dat de brief al enige tijd geleden werd afgeleverd en verzoeker zich dit misschien niet goed herinnert is niet afdoende daar deze brief en de erin geuite bedreiging raken aan de kern van verzoekers relaas en verzoeker dit stuk neerlegt ter staving van zijn verklaringen, waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat ze overeenstemmen met de inhoud ervan, *quod non*. Dat voor verzoeker het belangrijkste blijft dat hij met de dood is bedreigd door de taliban, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

De door verzoeker bijgebrachte videofragmenten hebben volgens verzoeker betrekking op de aanval en brandstichting door de taliban op drie huizen van hem en zijn familie. Hierover zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende uiteen:

“Je legde een kort videofragment neer waarop deze aanval te zien zou zijn (CGVS, p. 5, 10). In dit fragment dat bekeken werd door het CGVS zijn een aantal gewapende mannen te zien die rondlopen op de binnenplaats van woningen die deels in brand staan en plunderen. In een ander door jou neergelegd videofragment zijn gewapende personen te zien die op een weg staan bij een woning. Er kan echter niet objectief vastgesteld worden dat deze fragmenten betrekking hebben op een aanval op jouw huis. Zo

dient te worden opgemerkt dat aan privévideo's geen sluitende bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien is er niemand van jouw familie te zien op de beelden (CGVS, p. 10). Uit de vertaling van de videofragmenten blijkt voorts dat de gewapende personen in de eerste video verklaren dat ze in het huis van een zekere F(...) zijn (zie vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). In de tweede video worden geen namen vernoemd. Jij hebt echter geen familieleden met de naam F(...) vernoemd. Zo heet je vader A(...) M(...) (Verklaring DVZ, vraag 15 en CGVS, p. 7), heten de paternale ooms die bij jullie woonden S(...) M(...) K(...) en A(...) K(...) (CGVS, p. 8, 13) en je neef die bij de arbaki werkte F(...) (CGVS, p. 9). Geen van deze namen wordt vernoemd in de opnames. Dit is een sterke indicatie dat deze beelden niet gefilmd zijn in de woning van jouw familie. Je hebt vreemd genoeg ook geen idee hoe je maternale oom N(...) deze video in handen kreeg en je hebt het hem niet gevraagd (CGVS, p. 10)."

Verzoeker weerlegt geenszins de pertinente vaststelling dat de door hem bijgebrachte videofragmenten geen enkele objectieve aanwijzing bevatten dat het hier wel degelijk gaat om verzoekers huis en dat van zijn familieleden, waar hij in zijn verzoekschrift opmerkt dat op de beelden te zien is dat meerdere huizen in brand staan en dat één van die huizen zal bewoond worden door een zekere F. maar dat over de andere huizen niets wordt gezegd en dat één daarvan zijn ouderlijk huis is. Verzoeker licht geenszins toe op welke objectieve wijze uit de beelden zou kunnen blijken dat één van de huizen die daarop te zien zijn dat van zijn ouders is. Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij het irrelevant acht hoe zijn oom aan deze beelden is geraakt en dat voor hem het belangrijkste om te weten is dat zijn huis in brand staat. De aanval op verzoekers huis betreft immers een kernelement van zijn relaas en werd door hem mede als reden aangehaald waarom hij en zijn familie niet naar hun land en regio van herkomst kunnen terugkeren, zodat van hem mag worden verwacht dat hij enige interesse vertoont in de herkomst van de beelden die hij neerlegt ter staving van dit element. Dat verzoeker op het moment dat hij de beelden voor het eerst zag zodanig in paniek zou zijn geweest dat hij er niet aan dacht om te vragen wie de beelden precies zou hebben gemaakt, neemt niet weg dat hij zich hierover later nog kon informeren, *quod non*.

Aangaande de tijdens de administratieve procedure neergelegde foto's van verzoekers overleden tante en neef en de foto's van verzoekers overleden paternale oom die ter zitting worden neergelegd, merkt de Raad op dat het privéfoto's betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Uit deze foto's kan op zich niet blijken dat de afgebeelde personen verzoekers familieleden zijn, noch dat zij gedood werden door de taliban omwille van de door hem aangehaalde problemen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het voor hem onmogelijk is om een paspoort of ander document voor te leggen ter staving van de identiteit van de personen die zouden te zien zijn op de foto's. Ter terechtzitting legt hij evenwel identiteitsdocumenten van zijn overleden oom, van zijn neef F. en van zijn vader neer. Deze identiteitsdocumenten blijken loutere fotokopieën te zijn die bovendien niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

De ter zitting neergelegde foto's waarop verzoekers vader en diens verwondingen te zien zouden zijn bevatten geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de oorzaak van de littekens of de omstandigheden waarin verzoekers vader deze zou hebben opgelopen, laat staan dat op basis van deze foto's zou vaststaan dat verzoekers vader gemarteld werd door de taliban. Het weze herhaald dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Tot slot merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van de ontploffing van de winkel van zijn vader, niettegenstaande uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader dit rapporteerde aan de autoriteiten, met name aan verzoekers neef F., die commandant van de *arbaki* was en verzekerde dat hij en zijn collega's de zaak zouden verderzetten en de dader zouden arresteren (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoeker verklaart het gebrek aan documenten die de ontploffing van de winkel van zijn vader kunnen staven niet op afdoende wijze waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij is moeten vluchten met de hulp van een smokkelaar, dat hij slechts moeizaam met zijn oom in contact kon komen en dat zijn familie vermist of op de vlucht was en opmerkt dat bovendien zijn huis is afgebrand waardoor zeer veel papieren verloren zijn gegaan, waaronder ook zijn *taskara*. Deze omstandigheden verhinderden verzoeker immers niet de asielinstanties foto's te bezorgen van familieleden die omgekomen zouden zijn door toedoen van de taliban, alsook videobeelden van de vermeende aanval op zijn huis en fotokopieën

van de dreigbrief die door de taliban zou zijn afgeleverd en van identiteitsdocumenten van familieleden, waaronder zijn vader. De Raad acht het al te toevallig dat die laatste documenten klaarblijkelijk niet verloren zijn gegaan in de brand of nog konden worden gerecupereerd. Waar verzoeker er nog op wijst dat van vele andere feiten wél bewijzen voorliggen, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen dienaangaande hoger is uiteengezet.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde Afghaanse documenten dient nog in navolging van de commissaris-generaal te worden gewezen op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)). In tegenstelling tot wat verzoeker poneert, betekent dit niet dat "*geen enkel document*" uit Afghanistan nog betrouwbaar is en dat aan Afghaanse documenten "*nooit enige waarde*" kan worden toegekend. Wel is het zo dat bij het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten enige voorzichtigheid geboden is nu de bewijswaarde ervan, voormelde objectieve landeninformatie in rekening genomen, bijzonder relatief is.

Gelet op het voorgaande, volstaan de door verzoeker voorgelegde documentaire en andere bewijzen op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet *in casu* worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en kunnen doen blijken van een geponde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing het volgende wordt opgemerkt over de eventuele impact van verzoekers gezondheidstoestand ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op zijn vermogen om verklaringen af te leggen over zijn vluchtmotieven:

"Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf je geen melding van gezondheidsproblemen. Je legde geen medische attesten voor. Er werd jou gevraagd om het meteen te zeggen in geval er een probleem zou zijn tijdens het onderhoud (CGVS, p. 3). Vanaf aanvang van het asielrelaas hoestte je geregeld (CGVS, p. 14). De protection officer en voogd spoorden je aan voldoende te drinken (CGVS, p. 15). Na de laatste pauze, die aanving om 11:25, uur zei je dat je drie jassen aan had (CGVS, p. 15). De protection officer beaamde dat het koud was in het lokaal en vroeg hoe het met jou ging. Je verklaarde dat je die dag ziek was, maar dat je toch gekomen was. Er werd jou gevraagd of je in staat was om het onderhoud, dat bijna klaar was, verder te zetten, waarop je bevestigend antwoordde (CGVS, p. 15). Het onderhoud werd kort daarna om 11:52 uur afgerond. Gezien de goede kwaliteit van de interactie, het gebrek aan medisch attest en de late melding van je gezondheidsprobleem kan niet geconcludeerd worden dat jouw gezondheidstoestand je verhinderde om je motieven naar behoren uiteen te zetten."

Verzoeker betwist bovenstaande vaststellingen en conclusie, die steun vinden in zijn administratief dossier, niet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om aan de hand van zijn verklaringen zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo acht de Raad het net zomin als de commissaris-generaal aannemelijk dat de moellah verzoeker de opdracht zou hebben gegeven om vergiftigde voedingswaren aan de lokale *arbaki* te verkopen. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

"Je verklaarde immers dat je neef F(...), de zoon van je vaders broer, commandant was van de controlepost van de arbaki in je dorp (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom de mullah dan toch aan jou de taak gaf om vergiftigde yoghurt te geven aan de arbaki, zei je dat de mullah in een ander dorp genaamd Chapara woonde en dat de mensen daar, en dus ook de mullah, niet op de hoogte waren van het feit dat je neef de commandant was (CGVS, p. 15). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat hij mullah was in de moskee van je eigen dorp. Bovendien blijkt uit je verklaringen dat het dorp Chapara in je eigen regio gelegen is, met name op 15 tot 30 minuten wandelen van jouw dorp (CGVS, p. 15). Gezien de mullah in jouw eigen dorp werkte en in jouw regio woonde en gezien het belang van familiebanden en tribale banden in rurale Afghaanse gemeenschappen, is het geenszins geloofwaardig dat de mullah niet op de hoogte was van jouw familieband met de arbakicommandant. Het is dan ook niet aannemelijk dat de mullah deze taak precies aan jou zou toevertrouwen, gezien het grote risico dat je je neef zou inlichten en/of de taak niet zou uitvoeren. Ook al wist je aanvankelijk niet dat de yoghurt vergiftigd was, was van bij het begin wel al duidelijk dat de opdracht die de mullah je gaf verdacht was, gezien hij en de andere

persoon in de moskee zeiden dat het een geheim was, dat je er niet met anderen over mocht spreken en dat het je leven zou kosten als het niet deed (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat er in je dorp nog andere algemene voedingswinkels en een slagerij waren en dat de arbaki niet alle voedingswaren in de winkel van je vader kochten (CGVS, p. 7, 13). Als de taliban daadwerkelijk de intentie hadden om de arbaki door middel van vergiftigde voedingswaren te doden, is het aannemelijk dat ze een andere winkelier zonder familiebanden met de arbaki zouden uitkiezen. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd jouw weinig aannemelijke verklaringen niet vergoelijken."

De Raad merkt op dat waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog voorhield dat de moellah afkomstig was uit een regio waar men niet op de hoogte was van het feit dat verzoekers neef commandant was bij de lokale *arbaki* (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), hij thans in zijn verzoekschrift suggereert dat het niet ter zake doet of de moellah dit al dan niet wist waar hij aanvoert dat *"het feit blijft dat de mullah wist dat in de winkel van verzoeker zijn vader veel leden van de arbaki kwamen en dat aldus de perfecte winkel was om vergiftigde voedingswaren te verkopen"*. Indien kan worden aangenomen dat de lokale *arbaki* voornamelijk in de winkel van verzoekers vader hun inkopen kwamen doen en yoghurt een makkelijk te vergiftigen voedingsproduct is, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift aanstipt, weegt dit niet op tegen het evidente risico dat verzoeker zijn neef zou inlichten of de taak niet zou uitvoeren. Verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten, zijnde dertien jaar, en de door de moellah gebruikte intimidatietechnieken om verzoeker te overtuigen kunnen niet op afdoende wijze verklaren waarom de moellah erop zou hebben vertrouwd dat verzoeker zijn mond niet zou voorbij praten. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij na zijn kwalijke wedervaren met de moellah zodanig van slag was dat hij bij thuiskomst moest huilen, waardoor zijn moeder kon zien dat er iets scheelde en verzoeker de nood voelde om haar alles te vertellen (*Ibid.*, p. 11). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat hij volgens de commissaris-generaal zou moeten hebben geweten dat er met de yoghurt iets aan de hand was. Wel wordt er door de commissaris-generaal terecht op gewezen dat het verdachte karakter van de opdracht die hem gegeven werd verzoeker niet kan zijn ontgaan, aangezien de moellah en de andere persoon in de moskee zeiden dat het een geheim was waarover verzoeker met niemand mocht spreken en dat het hem zijn leven zou kosten indien hij de opdracht weigerde uit te voeren. Verzoeker was als dertienjarige immers geen *infans* meer. Ook al werd hem niet meegedeeld dat de yoghurt vergiftigd was, verzoeker was duidelijk oud genoeg om te beseffen dat hij gedwongen werd zijn medewerking te verlenen aan een duister plan met mogelijk schadelijke gevolgen voor de *arbaki*.

Het bovenstaande in acht genomen, kan verzoekers betoog dat hij, gelet op enerzijds zijn jonge leeftijd en anderzijds zijn toegang tot een winkel waar leden van de *arbaki* over de vloer kwamen, *"het perfecte profiel"* had om door de taliban bij hun plannen te worden betrokken, niet overtuigen. De Raad is van oordeel dat *in casu* geen abstractie kan worden gemaakt van het feit dat verzoekers neef F. commandant was bij de *arbaki* en de moellah hiervan redelijkerwijze niet onwetend kan zijn geweest, zodat niet kan worden aangenomen dat de taliban werkelijk het risico zouden hebben genomen om beroep te doen op verzoeker voor de uitvoering van hun moordplannen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker uiterst vage en gebrekkige verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan na zijn vertrek, meer bepaald de aanval op verzoekers huis en dat van zijn familieleden, de dood van de vrouw van een oom en een neef van verzoeker, de verdwijning van zijn vader en het vertrek van zijn moeder, broer en zussen naar Iran. De commissaris-generaal wijst dienaangaande in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"Je maternale oom vertelde jou dat de taliban jullie huizen en gronden in beslag namen, maar gevraagd naar de huidige verblijfplaats van je twee paternale ooms, S(...) M(...) K(...) en A(...) K(...), die samen met jouw gezin in de desbetreffende huizen woonden, verklaarde je slechts dat ze er niet meer zijn en dat je niet weet waar ze nu verblijven (CGVS, p. 8, 14-15). Gezien je maternale oom jou wel informeerde over andere familieleden, zoals over de verdwijning van je vader, het vertrek van je moeder naar Iran, de dood van een neef en de echtgenote van je oom en de verwonding van een neef, is het opmerkelijk dat hij jou niets verteld zou hebben over deze ooms die samen met jullie woonden en met wie jullie een goede band hadden (CGVS, p. 8). Verder is het vreemd dat je niet weet of de echtgenote van je oom en je neef gedood werden bij de aanval op jullie huizen (CGVS, p. 13). Je maternale oom zou jou enkel gezegd hebben dat ze gestorven zijn en je hebt geen verdere informatie hierover gevraagd (CGVS, p. 13). Dat je zelfs geen verdere informatie vroeg aan je oom over de omstandigheden van de dood van de echtgenote van je oom en je neef roept verdere twijfels op met betrekking tot de geloofwaardigheid van je asielaanvraag."

(...)

Je verklaringen met betrekking tot je ouders zijn ook weinig overtuigend. Zo is het opmerkelijk dat je over je vaders verdwijning enkel weet te zeggen dat hij vermist geraakte in de periode dat de vrouw van je oom stierf, maar zoals reeds werd opgemerkt weet je niet of zij om het leven kwam bij de aanval op jullie huis (CGVS, p. 13). Je oom gaf jou geen verdere informatie over je vaders verdwijning (CGVS, p. 7-8, 13). Gezien je oom N(...) nog in je regio woont is kan verwacht worden dat hij meer zou weten over de omstandigheden van je vaders verdwijning en dat hij je verdere informatie zou verschaffen. Over je moeder, zussen en broer weet je enkel dat ze naar Iran vertrokken zijn (CGVS, p. 5). Je weet niet wanneer ze naar Iran vertrokken en je oom zou geen contact hebben met hen (CGVS, p. 5, 8). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat een Afghaanse vrouw alleen met vijf kinderen naar Iran zou vertrekken zonder contactgegevens van haar familie mee te nemen of haar familie verder te informeren.”

Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis omtrent de situatie van zijn familie te verschonen door erop te wijzen dat hij alle informatie hierover verkregen heeft van zijn oom en geen rechtstreeks contact meer heeft met zijn ouders. Als zijn oom niets méér kan vertellen, dan kan hij dat ook niet, aldus verzoeker. Echter blijkt uit de laatste ontwikkelingen ten tijde van het indienen van onderhavig verzoekschrift dat verzoekers oom Afghanistan uiteindelijk ook zou hebben verlaten en verzoekers moeder, zussen en broer zou hebben vervoegd in Iran, waar zij tot op heden allen op dezelfde plek zouden verblijven (zie uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift). Waar kan worden aangenomen dat het moeilijk was om in contact te blijven met zijn familie in Iran zolang zijn oom, die zijn enige bron van informatie was en die destijds geen contact zou hebben gehad met zijn familie, zich zelf nog in Afghanistan bevond, dient heden te worden vastgesteld dat verzoekers oom, althans naar verzoeker beweert, zich in Iran bij verzoekers familie bevindt en met verzoeker contact heeft opgenomen om dit te melden. In het licht van deze laatste ontwikkelingen kan het geenszins overtuigen dat verzoeker “*nog steeds niets van zijn moeder, broer en zussen gehoord heeft*”, zoals hij in zijn verzoekschrift poneert. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat de verbinding heel slecht was toen zijn oom hem op 1 januari 2023 vanuit Iran contacteerde en dat het dus maar een kort gesprek was. Inmiddels zijn evenwel meerdere maanden verstreken en kan worden verwacht dat verzoeker meerdere contacten heeft gehad met zijn oom en, via hem, met zijn familie in Iran en aldus meer informatie zou hebben kunnen bekomen over het tijdstip en de omstandigheden van hun vertrek uit Afghanistan. Dit blijkt evenwel niet het geval.

Het is verder opmerkelijk dat verzoeker ter terechtzitting omtrent het wedervaren van zijn vader, die gedurende meerdere jaren zou zijn vermist, in essentie niet meer weet te vertellen dan dat hij door de taliban zou zijn gefolterd maar erin slaagde te ontsnappen en zich thans ook bij de rest van zijn familie in Iran bevindt. Een dergelijke summiere en louter feitelijke weergave van de voorgehouden gebeurtenissen kan geenszins overtuigen, nog daargelaten de hogere vaststelling dat uit de bijgebrachte foto's van verzoekers vader geenszins kan blijken dat hij door de taliban jarenlang zou zijn vastgehouden en gefolterd, laat staan omwille redenen die verband houden met verzoekers voorgehouden persoonlijke problemen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt met betrekking tot verzoekers neef F.:

“Je zei dat hij commandant was in de controlepost in je dorp en dat hij sinds lang bij de arbaki werkte, al wist je niet hoeveel jaar hij deze job uitoefende (CGVS, p. 9). Je legde geen documenten neer ter staving van zijn positie. Gevraagd naar F(...)'s huidige situatie of wat er met hem gebeurde na de machtsovername, zei je geen nieuws te hebben over hem, je maternale oom zou jou niets verteld hebben over F(...). (CGVS, p. 9). Jouw jonge leeftijd kan je onwetendheid niet verschonen. Er dient immers gewezen te worden op het feit dat Pachakhel, het dorp van je maternale oom, op slechts 15 minuten wandelen van je eigen dorp ligt. Het is dan ook weinig aannemelijk dat je maternale oom niets zou gehoord hebben over het lot van de lokale arabicommandant, je neef F(...), na de machtsovername en jou niet inlichtte hierover, zeker gezien de cruciale rol die F(...) speelt in jouw asielrelaas. Je onwetendheid over F(...) en het gebrek aan documenten ter staving van zijn profiel tasten de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder aan.”

Het algemene betoog in het verzoekschrift dat verzoeker tot op heden geen nieuws heeft over zijn neef daar die deel uitmaakte van een van de door de taliban meest gehate groepen en dat de taliban hem kunnen vinden en vermoorden als “*te veel bekend zou zijn waar hij is*”, kan niet overtuigen. De Raad acht het net zo min als de adjunct-commissaris aannemelijk dat verzoekers oom niets zou hebben gehoord over het lot van F. na de machtsovername toen hij zelf nog aanwezig zou zijn geweest in zijn dorp op slechts vijftien minuten wandelen van het huis van F. en de controlepost waar hij werkte (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker stelt verder dat hij geen documenten kan voorleggen met betrekking tot de functie van zijn neef omwille van het feit dat zijn oom

geen contact meer heeft met zijn neef en zijn neef degene is die papieren heeft om aan te tonen dat hij commandant was bij de *arbaki*. Volgens verzoeker is het voor hem onmogelijk om die papieren te verkrijgen en voor te leggen. Deze uitleg is niet afdoende gelet op het feit dat verzoeker er blijkens de stukken neergelegd ter terechtzitting wel in geslaagd is fotokopieën van de identiteitsdocumenten van F. en diens vader te bekomen alsook foto's van die laatste nadat hij zou zijn vermoord door de taliban.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, noch aan de problemen die zijn familieleden in verband hiermee nog zouden hebben gekend na zijn vertrek waardoor zij Afghanistan eveneens zouden zijn moeten ontvluchten. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker in zijn land van herkomst niemand meer heeft waarop hij desgevallend zou kunnen terugvallen in geval van een terugkeer.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft voor zijn leven te vrezen omwille van de samenwerking tussen hem en zijn familie en de *arbaki*, die als één van de grootste vijanden van de taliban zouden worden gezien, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk door de taliban van samenzwering met de voormalige Afghaanse overheid zou zijn beschuldigd. Verder wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (zie o.a. EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022, p. 45-48, en EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, p. 54-55). Hoewel uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoekers neef F. werkzaam is geweest als commandant van de lokale *arbaki* in verzoekers dorp, dan nog stelt de Raad vast dat verzoeker *in casu* de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en bovendien geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij persoonlijk een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van de vermeende werkzaamheden van zijn neef voor de voormalige Afghaanse overheid. Er blijken *in casu* geen ernstige en concrete aanwijzingen te zijn dat de taliban verzoeker of zijn familie viseren omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn neef voor de voormalige overheid, zo aan deze werkzaamheden al enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om terecht te komen in een klimaat van geweldplegingen en bedreigingen uitgaande van de taliban, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1 Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2 In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij omwille van zijn loutere familiale band met een neef die werkzaam zou zijn geweest als commandant van de lokale *arbaki* of omwille van het algemene klimaat van repressie en geweldplegingen door de taliban nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *'improvised explosive devices'* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Koboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en ‘*unexploded ordnance*’, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA “*Afghanistan. Security Situation*”, augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers”, en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er actueel in deze provincie voor burgers geen reëel risico bestaat om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere

vervolgving of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT